

Cũng có đôi khi

» Tác giả: **Hoa Hoàng Lan**

Nắng tràn ngập vào phòng thành một luồng lớn, khiến Trung như nằm trong ánh sáng chói lòa. Chàng nhắm mắt và cựa mình lăn sang bên cạnh. Tay chàng quờ quạng như muốn tìm một cái gì trong tiềm thức. Chợt Trung mở choàng đôi mắt. Chàng hốt hoảng khi thấy bên cạnh không có ai cả. Định thần, chàng thở dài nào nuốt khi biết rằng chàng đã vĩnh viễn mất Loan.

Chuyến bay dài đã đưa chàng trở về Mỹ sau hơn một tháng tìm kiếm Loan gần như vô vọng tại Việt Nam. Bao nhiêu hy vọng, bao nhiêu điều để nói với Loan, bao nhiêu cử chỉ để tạ lỗi với nàng. Chàng chỉ sợ khi gặp được nàng thì...

Thế là hết. Hết thật rồi. Không còn gì để níu kéo nữa. Không còn gì để trông chờ nữa. Không còn những câu nói bắt đầu bằng những ngôn từ của hy vọng như “biết đâu”, “có lẽ”, “có thể”, “cũng có đôi khi” và “mai kia”... Tất cả chỉ là con số không to lớn và một nỗi tuyệt vọng mênh mông đến chán chường.

Hơn nửa đời người vui với cuộc sống độc thân, Trung ngỡ rằng mình không bao giờ lấy vợ khi chàng đã ở tuổi ngoài năm mươi. Bao nhiêu năm lăn lộn trên thương trường, những con số, những phép tính cộng trừ nhân chia đã hấp dẫn chàng hơn là những chinh phục trong tình trường. Chàng không có một bạn gái để tâm sự, nên không hề có mảnh tình nào vắt vai. Đàn ông chê chàng “chặt chẽ trong tiền bạc”. Đàn bà chê chàng “cụ Không”. Chàng chỉ đáp lễ những nhận xét phiến diện ấy bằng một nụ cười khó hiểu. Kệ, làm sao họ hiểu

được chàng khi chưa bao giờ họ là chàng!

Năm ngoái, chàng về Việt Nam để tìm thị trường cho một mặt hàng mới. Trong chuyến về Cần Thơ, nếu không gặp được Quỳnh, thì lần về thăm quê hương của chàng sẽ nhàm chán biết bao. Quỳnh đã như một chất keo dính kết nối chàng với miền đất Hậu Giang xa vời này. Nàng là một nữ giáo viên trẻ đẹp, hiền lành, chất phác, nhưng nghèo. Ngoài giờ đi dạy, nàng ở nhà làm mía ghim cho trẻ con lấy mỗi ra bến xe bán dạo cho khách đi đường. Sau khi lang thang thăm những vườn mít tố nữ, vườn dừa, vườn cam, chàng vui chân đi lạc vào nhà nàng và được nàng ân cần chỉ đường ra lại bến xe. Thấy vẻ ngơ ngẩn của chàng, nàng vội vã chụp chiếc nón lá và cùng đi với chàng ra bến xe. Nàng hiểu lắm vẻ ngơ ngẩn của chàng là bởi lời chỉ dẫn của nàng khó hiểu, nào là “qua khỏi rặng dừa, ông quẹo trái”, rồi lại “đến chỗ có căn nhà lợp ngói đỏ, ông quẹo phải”. Rồi lại “thấy ngôi trường học, có cột cờ bay, ông quẹo phải nữa”.

Chàng ngập ngừng:

“Chắc phải nhờ cô hướng dẫn giùm vậy.”

Sau này nàng mới hiểu là chàng ngơ ngẩn vì vẻ đẹp thùy mị, mộc mạc cùng mái tóc bới cao đằng sau gáy và nước da trắng như trẻ thơ của nàng. Dưới mắt chàng lúc đó, nàng đẹp lắm. Vì nàng đẹp quá, nên chàng biết mình đã “phải lòng” nàng rồi. Bằng cớ là đoạn đường Cần Thơ - Saigon xa ời là xa - phải đi qua hai con sông Tiền Giang, Hậu Giang sóng nước mênh mông và ngôi xe lâu đến ê ẩm cả người - thế mà hai ngày sau, chàng đã có mặt tại Cần Thơ để thăm nàng, thăm “cơ sở” mía ghim của nàng. Rồi cùng nàng lên xe lam đi Lộ Đá thăm Phong Điền, cùng xuống ghe xuôi ngược các nơi quanh vùng, hưởng thú vui sông nước.

Rồi chàng yêu nàng thật nhanh và cũng đòi cưới nàng thật lẹ. Cha mẹ nàng mừng xiết bao khi con gái của họ lọt mắt của một Việt Kiều mà họ nghĩ rằng phải nhiều tiền lắm bạc, để có thể tạo cho nàng được một đời sống

vương giả tại nước ngoài. Cả gia đình se vào và nàng thì mở rộng cửa lòng để đón chàng như đón vị hoàng tử của lòng nàng. Chàng đã chứng tỏ tình yêu với nàng bằng những khoản tiền giúp đỡ cha mẹ của nàng. Khi thì biến mái nhà xiêu vẹo thành một tổ ấm khang trang, lúc lại mua sắm thêm những tiện nghi cho đời sống thêm sung túc. Những lúc cha mẹ nàng đón nhận hào quang của chàng rực rỡ như vậy, thì chàng bắt gặp những đôi mắt rực sáng vì biết ơn của cha mẹ nàng và nụ cười mang ý nghĩa một tình yêu nồng nàn của nàng. Rồi một đám cưới linh đình kéo dài từ Cần Thơ lên đến Saigon. Cô gái sản xuất mía ghim đã trở thành một thiếu phụ Saigon sắc nước hương trời.

Nhưng...

Nếu không có chữ “nhưng” quái ác, thì hôm nay Trung vẫn có Loan và Loan vẫn là người bạn đời thủy chung của Trung. Sống với nhau rồi, Loan mới nhận thấy Trung có thói quen mỗi khi đưa tiền cho nàng, thế nào chàng cũng kèm theo một vài câu nói cho vui, nào là:

“Em nên để dành để chi tiêu cho cả tháng sau đó nghe. Chuyển sau, anh về Mỹ hơi lâu để lo công việc. Bỏ công ty đi quá lâu, không nên.”

Rồi:

“Anh đưa nhiều tiền cho em lần này là lần thứ hai rồi đó nghe. Lần trước đâu đã xài hết phải không? Cuộc sống dưới quê không có nhiều nhu cầu, nên em phải “tốp” bớt lại, kéo ba má tưởng mình giàu có thì... nguy!”

Ban đầu nàng thản nhiên “ạ” rất ngoan ngoãn, vì nghĩ rằng những điều chàng dặn là lẽ tất nhiên. Nhưng lâu dần, những lời chàng dặn dò “cho vui” biến thành những kẻ lể công ơn một cách thái quá khiến cho nàng

“nhức đầu” và khó chịu. Một lần nàng thấy khó chịu, thì nhiều lần sau đó, nàng càng cảm thấy khó chịu hơn. Là một người hay suy nghĩ, nàng lại có cuộc sống nội tâm rất phong phú, nàng thấy buồn mỗi khi đưa tay nhận những đồng tiền của chàng. Nỗi buồn dần vật nàng để có lần nàng nói với chàng:

“Em muốn tìm một công việc làm gì đó, để đỡ phải nhận tiền hàng tháng của anh. Chỉ khi nào cần nhiều tiền, em mới hỏi anh.”

Lẽ tất nhiên chàng không chịu. Sống với chàng, nàng hiền lành như một con nai tơ. Biết đâu, khi ra ngoài tiếp xúc với đủ hạng người, con nai sẽ biến thành con cáo, con cọp lúc nào không hay. Cuộc sống thị thành cuốn hút con người, như con lóc cuốn một chiếc lá. Chàng không bằng lòng với đề nghị kiếm việc đi làm của Loan:

“Anh nghĩ không nhất thiết em phải đi làm. Em cần gì, đã có anh. Đi làm được bao nhiêu tiền, mà mất tự do đủ thứ. Em không biết hay sao?”

Loan ngập ngừng. Nàng đã định nói rằng nàng cảm thấy nhục nhã, lòng tự ái bị tổn thương mỗi khi nhận tiền của chàng. Nhưng rồi Loan chỉ đáp ứng:

”... mỗi lần anh đưa tiền xong, anh cứ hay cằn nhằn và kể lể! Em ngại quá và cảm thấy rất, rất là... khó chịu!”

“Thì... Khi anh bỏ tiền ra, cũng cho anh kể lể một chút chứ. Tính của anh thế đó. Anh chỉ kể thôi, chứ anh có nói gì xúc phạm đến em đâu nào?”

“Cách cho hơn của đem cho. Anh cho mà anh nói tới nói lui, lần sau ai mà dám nhận nữa?”

Trung cười giả lả:

“Được rồi. Lần sau, anh sẽ không nói gì nữa. Anh sẽ viết thư cho em hoặc là anh đào một cái hố, rồi la lên như ông Vua Midi mọc tai lừa ngày xưa đã làm, để không phật lòng ai cả.”

“Mỗi khi anh đưa tiền cho em, anh đừng nói nhiều, đừng nhắc tới nhắc lui có được không?”

“Được chứ. Nhưng anh không dám hứa. Cái tật của anh là như vậy. Tại sao em không thông cảm cho chồng, mà trách anh làm gì nhỉ?”

Có một điều làm cho Trung hài lòng là Loan không hề bắt chàng đem nàng sang Mỹ. Nàng coi như đang hài lòng với cuộc sống hiện tại, vì trước kia, Loan chưa bao giờ biết đến giấc mơ đi Mỹ. Bây giờ cũng thế. Đây cũng là một điểm son Trung ghi nhận ở cô vợ trẻ. “Tính tình và nếp sống như Loan không nên qua Mỹ. Nên ở Việt Nam thích thú hơn. Hoa đồng cỏ nội nên để ở nơi thôn dã mộc mạc, quý hơn. Cũng may Loan không đòi hỏi.”

Bẵng đi một thời gian, không nghe Loan căn nhắc Trung nữa. Hai vợ chồng có vẻ hòa thuận và sống hạnh phúc. Loan không nghĩ đến chuyện đòi đi làm kiếm tiền để khỏi nhận tiền của Trung, rồi bị Trung kể lể nữa. Nhưng được ít lâu, cái máu “kể lể” của Trung lại trỗi dậy. Làm như chỉ tạm ngủ quên đầu đó, rồi khi thức dậy, tính ưa kể lể của Trung lòng lên như con ngựa chướng. Trung nhắc nhở cả kê dê ngỗng đến những bổng lộc của cha mẹ Loan nhận được từ chàng rể. Nào căn nhà ngênh ngang trong thị trấn, nào những trang trí bên trong, nào những máy móc vật dụng trang trí cho căn nhà, nào Ti-vi, tủ lạnh, những thứ mà nếu không có Trung thì không bao giờ cha mẹ của Loan có được. Đúng như lời của cha Loan thường nựng nàng khi còn nhỏ “Con gái rượu của ba” và hình ảnh của một gia đình sống bằng nghề làm mía ghim đã bị xóa sạch trước

mất mọi người chung quanh. Trung nhắc lại kỷ niệm xưa khi chàng lạc đường, vui chân bước vào mảnh vườn xác xơ của nhà Loan, với mấy gốc quýt Tiều mà có lẽ suốt mùa thu hoạch của nó, cũng không nuôi nổi ai trong nhà. Rồi cái chuồng heo má chằng có con heo nào. Mấy con gà nhẩy ổ kêu quang quác giữa trưa hè, cũng không che giấu được hết những nét nghèo khổ của chủ nhà. Thế mà khi gặp Trung, có Trung làm rể, cái gia đình nghèo khó ấy đã như được đôi đũa thần gõ vào: tất cả đều vươn lên và thay da đổi thịt. Trung thích thú khi nhắc lại sự đổi thay kỳ diệu đó.

Nhưng khi nghe Trung nhắc lại như một sự kể lể về chiến tích của chàng, một sự ban bố ân huệ cho gia đình nàng, thì sự tủi hổ cùng bất mãn ngập tràn trong Loan. Thay vì hòa nhập và hân hoan với nỗi vui của chồng trong đám giỗ, thì Loan lại cảm thấy lòng xốn xang, ray rứt một nỗi buồn của người thọ ơn mà không trả ơn được. Loan buồn lắm, buồn đến lịm người không nói được chuyện gì. Đứng ra thì Loan cũng cảm thấy sung sướng và hãnh diện khi Trung giúp nàng tròn chữ hiếu với cha mẹ. Nhưng vì Trung nói nhiều qua, Trung giảng giải và giải bày nhiều quá, khiến cho người nghe nghĩ rằng Trung muốn kể công. Một người trong đám đã dè bĩu:

“Ôi, chàng rể làm cho gia đình vợ nở mặt nở mày với chòm xóm, thì có gì mà công trạng. Chớ ai sinh con gái, nuôi dạy cho khôn lớn để gả cho ông làm vợ mà ông kể lể. Thôi, ông rể này không được.”

Người ngồi bên nghe vậy cũng cảm thấy cần phải phụ họa:

“Quanh năm công đức tu hành,

Một lời thất đức cũng đành bỏ đi.”

Loan đang đứng gần đấy, chợt nghe xót xa, bàng hoàng trong đau tủi. Tại sao Trung mãi phải kể lể? Tại sao chàng không im lặng mỗi khi ban phát ân huệ cho người khác?

Vết thương trong lòng Loan như bị những câu nói vô tình kia xoáy sâu, khoét mạnh. Loan thở dài ngao ngán.

Lần qua Mỹ và trở lại Việt Nam này, Trung và Loan cãi nhau to tiếng. Trong khi lời qua tiếng lại, Loan bật nói:

“Đề đó. Anh tính cho kỹ đi. Loan sẽ đi kiếm việc làm để trả hết chi phí anh đã giúp cho ba má.”

Cũng giận hờn và không kèm chế được lòng mình, Trung cao ngạo:

”Em đi làm gì mà có tiền để trả cho anh? Ai mà muốn em làm việc nhỉ? Có họa họ điên!”

“Anh đề đó coi.”

Rồi vùng vằng, Loan vào phòng soạn đồ đạc. Nàng ra bến xe sau khi gào lên với Trung mấy lời chát chúa:

“Tôi đi đây. Đề anh ở lại với những đồng tiền của anh.”

Trung không giữ vờ. Chàng nghĩ rằng nàng đi đâu đó cho nguôi giận. Xa lắm là về dưới quê là cùng. Cứ đề nàng về, vài ngày nữa, Trung sẽ xuống đón lên. Dưới đó, nếu biết Loan giận Trung mà bỏ nhà đi, thì thế nào ông bố bà mẹ và mấy anh chị cũng hối thúc Loan lên lại với chàng.

Nhưng Trung đã đoán sai. Trung đã sai hoàn toàn. Loan đi đâu cả tháng trời, không có một tin nào nhắn về, không có một tia hy vọng nào tìm ra nàng.

Trung và cả nhà tìm mãi mà không gặp Loan.

Hoa-Hoàng-Lan